

Toch thuis.

Toen viel het Aal pas op, hoe bleek ze zag. „Wat is er gebeurd, Ouwe?” schreeuwde ze boven het lawaai van het water, dat ze in den ketel liet loopen, uit. „Je ziet er uit as een lijk. Bè je niet goed?”

„Ja, Aal”...

Even aarzelde ze. Ze zou het toch maar niet te erg maken: misschien kon ze het nog eens probeeren, alleen in d'r eigen huisje. Aal was zoo druk, ze was er nu al moe van.

„'k Ben duizelig geworden,” vervolgde ze, „'k stond op de leer en toen schrok ik zoo. Toen dacht ik, 'k zal Aal eens opzoeken, 't is zoo lekker buiten.”

„Nee, moeder,” bekte Aal boven het gerrammel van den koffiemolen uit. „Nee, hoor, nou hou je de kluit voor den gek. Bè je gevallen?”

„Ja, Aal, maar 't is al over. 't Was niet erg. 'k Greep me nog net,” antwoordde ze zenuwachtig-gejaagd en toen gauw:

„Heb-ie je vitraziegordijnen in 't sop? Voorzichtig maar. Ze zijn zóó stuk met 't wringen. Je moet ze nat ophangen, hoor.”

„Zeg, Ouwe, nou zit je me gewoonweg te beduvelen. Wat heb ie nou eigenlijk? Kom, biecht 's op. Wacht, 'k hang wat over 't sop; 't is er zoo heet in. Ziezoo, vertel nou 's, wat je op je hartje heb.”

„Heusch, Aal, 'k ben gevallen.”

En toen ineens met tranen in d'r oogen en beverig aan d'r ouderwetsche doorgewerkte doek plukkend:

„'k Wor oud, Aal. 'k Ken 't merken. 'k Ben niks meer waard. 'k Raak op, hoor.”

„Zie je nou wel, moeder! Zie je nou wel! Wat heb ik ie altijd gezeid? Hier, een sterk bakkie, 't zal je goed doen. Wat heb ik ie altijd gezeid? Je krijgt nog een ongeluk zoo. Je was altijd eigenzinnig. Denk 's an mijn ook. 'k Sta doodsangsten uit, as 'k weet, dat je alleen nie meer vertrouwd ben”.

„Niet meer vertrouwd, Aal? Niet meer vertrouwd? 'k Heb de laatste tijd zoo dikkels gedacht, 't is welletjes zoo, 't is welletjes. 'k Wor de menschen tot last. 'k Wou, dat onze-lieve-heer me maar wegnam, waarachies...”

„Maar bè-je nou gek, moeder,” antwoordde Aal met medelijden in d'r stem. „Bè-je nou

nie wijs? En ik dan! Geef-ie nou niks meer om mijn. Wat hebben we samen lang gescharreld en getobd. Kom bij me in. Je zal 't goed hebben, waarachtig, je heb het an me verdiend.”

„Je heb je man, Aal, en je kinders. 'k Zou je maar tot last zijn.”

Even levendigde ze op.

„En dat zou 'k niet willen. 'k Kan, God-dank, mijn eigen boterham betalen. 'k Heb veertig jaar met je vader geleefd. Hij was best voor me, je weet 't. Die zei altijd: Bet, as je alleen blijft, wijf, je kosje is gekocht. Zorg, dat je niemand tot last wordt, want dan is je leed niet te overzien.”

„Dan mot je 't zelf weten. 'k Wil niks an je verdienen. 'k Zou 't om jou doen, waarachtig as God, om jou. Ze zeggen ook altijd: Neem nooit je moeder bij je in, 't geeft ruzie. As je dan weer een...”

„Aal, Aal,” stamelde moeder op eens en werd als een laken zoo wit.

„Allemachtig!” gilte Aal.

't Oudje zakte achterover. Met een bons sloeg d'r hoofd tegen den muur, d'r handen schoven slap op zij van d'r schoot. Ze zonk bijna van d'r stoel.

In een oogenblik had Aal de buurvrouw er bij.

„Op den grond,” zei deze druk en met gewichtig gedoe „op den grond.”

„Naar de kamer dan, 't is hier zoo benauwd,” antwoordde Aal gejaagd.

Samen sjouwden ze 't oudje naar binnen en legden haar languit op den vloer. Ze maakten d'r hoofd nat, dat de kale schedel bloot kwam door de weinige met zorg achterover gekamde haren. Toen de polsen in 't water en een doek met eau de cologne onder den neus. Onderwijl vertelde Aal:

„'t Mensch wordt suffig. Ze is gevallen... thuis.”

„'k Zou ze in huis nemen, buvrouw, de arme ziel.”

„Ze wil niet buvrouw, ze wil niet. 'k Heb 't al zoo dikwijls gezegd. Daar net nog.”

„Kleine kinderen en ouwe menschen hebben geen wil buvrouw, die zijn eigenzinnig. Heusch, je moet ze niet meer laten gaan.”

Toen Aal de ouwe ziel zoo zag liggen,